

Zoran Pevec

Melete thanatou

Brez odgovora

Z dlanjo se dotaknem gladine vode.
Diham z glasom valovanja.
Mrmranje jutranjega morja
vprašujem o trajanju časa.
Ti se mi približaš od zadaj,
kot vedno. In si razlog,
da že od vsega začetka kaže na slovo.
V hladu brez odgovora,
zbiram pasti, narejene iz vprašanj.
Obala je kratka,
še krajša je tvoja tišina –
govoriš za tistega,
ki ne zna govoriti,
ljubiš za tistega,
ki ne zna ljubiti,
umiraš za tistega,
ki ne zna umreti –
le bolj po tiho mrtev živi.

Dotakni se me

Dotakni se me
in bodi tu, smrtno resna.
Napiši nekaj besed
v notesnik, osvetli jih
in pritisni tipko P
v orodni vrstici,
da bom vedel,
kaj je pomembno
in kaj ne.

Ugibam –
bo to verz Clauda Estebana,
da si *želim globoki dež na usta*,
bo to Marionova misel
pred *Interludijem 2*,
o zadržanem sijaju Očeta,
morda ljubezensko pismo,
v katerem je zapisano
vse o samoti
in o kratki poti obljub ...
Bo H. D. namesto tebe
verjela, da mora skrivnost
ostati skrivnost,
ko se *sklanjata robova v linijo smrti*.

Ne vem.

Ukaz

Ti, ki si, ko te ni –
ukaži vsem ženskam,
ki sem jih ljubil,
naj mi prinesejo
kamen na grob,
ko bom umrl.
Vsak kamen
bo kot poljub,
vsak poljub
bo ena smrt več.

Imaš pogled

Imaš pogled, a nimaš oči,
imaš belo stran ljubezenskega pisma,
a nimaš pisala,
imaš ponarejen gib ljubice,
a nimaš poljuba.
Imaš ovratnico za novorojenega otroka
in nimaš demonov,
ki bi mehčali tesnobo talca življenja.
V rumenem listu jesenskega parka
na svoji dlani topiš spanec časa,
zazreš se v balzamiranega Iona
v hipu, ko reče:
*“Kje je človek,
ki me je hotel ubiti?”*
In padeš kot mrtva na tla.

Potujeva

Povsod si z mano,
kot ime ženske,
ki je nikoli ne pozabiš.
Potujeva,
v majhno obmorsko mestece
z dvema svetilnikoma.
Tam me pelješ na obzidje
in vidi se daleč na morje.
Razdražen sem, ker vem,
da je na obzorju konec poti,
vidim, kako me odnaša veter,
vidim, kako spodaj v travi nekdo počepne
in si poscan briše spolovilo.
Obrnem se stran,
lepo so me vzgojili,
toda kakšen smisel ima,
bežati pred resnico ...
Kot bi nekdo rekel,
da ponoči ne dežuje.
Kot bi nekdo mislil,
da pod cvetočim drevesom ni smrti.
Potujeva,
da bi ti lahko sama odšla.

Mrtva roža

Si ženska, ki se vlačí ob meni,
kot cipa, kot pogrošen novec.
V roki drži pojemajočo svetilko,
videti je kot izumljen seksualni spomin,
ima ustnice mrtve ribe,
dlani posušene trske,
oči sive skale.
Paralizirana sopotnica,
prisotna, tudi ko ob odprtem oknu
preneha deževati.
Na ramena si nalagaš trupla stark,
pohotne mladce,
sinove psihiatričnih bolnikov,
očeta brez pogleda,
mater z drugega brega.
Mrtva roža si,
na preozki srajci hotenja.
Narediš načrt
za pot v osamo,
kjer se nihče ne boji svojega odseva,
kjer je tvoj dvojnik zazrt v črno zrcalo.

Dve himni

Pohajkujeva med dvema himnama,
na križišču božje nezainteresiranosti,
z dečkom, ki nosi v žepu slepca,
da bi strašil sončno svetlobo mladosti,
s poglavjem iz Claudelove igre,
v kateri Violaine reče,
da je dobro umreti, ko je vse končano.
Slaviva skok čez obzidje
zapuščenega vrta radovednosti
in koščico razuma.
Potem rečem:
“Dokler te ni, mi nič ne manjka,
ko si, mi je vse odveč.”

In podobno

Kaj si, ko nisi človek?
Kamnita ptica, razvlečen glas
brezsmiselne besede,
sfingin vprašaj,
Reka, ki odide s *Tujcem*,
se vrne v objem
in potem je dolgo molk ...
Mirujoča trpnost
in podobno,
odsekana roka
in podobno,
narcis, ki ne vem, zakaj vztraja z mano,
in podobno,
vsakdanja skrb
in podobno,
v dežju naslovov
in podobno,
tvoja usta, kje so tvoja usta
in podobno,
na obalo vrženi predmeti
in podobno,
interakcijska asociacija na mrtve oči
in podobno,
nekaj se bo zgodilo s časom,
nekaj se bo zgodilo s časom,
če boš še kdaj prišla,
a to ne bo več ničemur podobno.